

Nr 518.

Av herrar **Johanson** i Hallagården och **Bengtsson** i Kullen, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 21, med förslag till lag om allmänna vägar m. m.*

Uti Kungl. Maj:ts proposition nr 21 med förslag till lag om allmänna vägar m. m. har i § 1, lag om vägdistrikt, införts stadgande att indelningen av vägdistrikt skall bestämmas av Konungen. Det synes icke vare sig nödvändigt eller lämpligt att låta avgörandet om vägdistriktens storlek och belägenhet ankomma på Konungens prövning. Detta avgörande borde, enligt vår mening, i stället tillkomma länsstyrelsen, helst som härför givetvis fordras en ingående kännedom om de olika lokala förhållandena, som ju böra tillmätas betydelse vid frågans avgörande. I detta sammanhang för-tjänar påpekas, att de direktiv, som departementschefen uti allmänna moti- veringen uttalat rörande vägdistriktens storlek, icke kunnat följas av ett stort antal länsstyrelser och andra hörda myndigheter, som för sin del ut- talat, att därest sammanslagning av vägdistrikt synes böra förekomma, det likväl bör ske med stor vaksamhet och urskillning. Departementschefens, liksom ock vägsakkunnigas strävan att genom sammanslagning till större vägdistrikt kunna erhålla en billigare administration för vägväsendet och samtidigt kunna ekonomiskt utnyttja maskinell vägreddskap kan riskeras och misslyckas ifall andra viktiga faktorer förbises. Sålunda synes man böra bland annat tillmäta det förhållandet viss betydelse, att om vägdistrikten bli alltför stora, eller med 50 à 70 mil vägar, så leder detta till att vägstyrelsens ledamöter och framförallt vägstyrelsernas ord- förande icke som nu är förhållandet uppehålla denna sin tjänst som en bi- syssla, utan i stället måste ägna hela sin tid åt detta stora vägdistrikts skötsel och finansiering med ty åtföljande ökad avlöning som en distrikts- tjänsteman. Vägavstånden för befattningshavarens resor måste också ställa sig för väggkassan gynnsammare i ett medelstort framför ett stort och i många fall långsträckt vägdistrikt. Dessutom vilja vi framhålla betydelsen av att icke vägdistrikten göras större än att vägstyrelsens ledamöter kunna äga tillräcklig kännedom om de olika lokala förhållandena inom distriktet. En smidig anpassning efter de lokala förhållandena är ett nödvändigt vill- kor för ett gott resultat av en ny indelning i vägdistrikt.

Vi anse sålunda att sammanslagning av vägdistrikt enbart bör komma till stånd i de fall där dessa äro uppenbart för små för att kunna effektivt och ekonomiskt sköta väghållningen.

Vad så vidare beträffar bestämmelsen i § 31 i fråga om länsstyrelsens befogenhet utse ledamot och suppleant för honom i vägstyrelsen, har, såsom i propositionen erinrats å sid. 156, flera myndigheter, vägstämmor och väg-

styrelser anfört gensägelser och ansett att åtgärden icke vore erforderlig. Utom vad sålunda anförts mot detta förslag anse vi oss böra tillägga, att då såväl vägingenjören som landsfiskalerna äga rätt närvara och bevaka statens och det allmännas intressen vid såväl vägstämmor som ock vägstyrelsernas sammanträden, så synes det icke kunna skäligen ifrågasättas ytterligare kontroll över vägstyrelsernas förhandlingar. Därtill kommer att vägräkenskaperna skola, utom den lokala revisionen, jämväl granskas hos länsstyrelsen. Detta synes böra vara från statens sida fullt betryggande. Den föreslagna åtgärden kommer dessutom att åsamka vägdistrikten en, om ej stor, så likväl onödig utgift, ett förhållande som i dessa tider icke heller bör förbises.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av förenämnda Kungl. Maj:ts proposition måtte besluta,

att i § 1 i förslag till lag om vägdistrikt infördes den bestämmelsen, att länsstyrelserna må äga att bestämma indelningen av vägdistrikt inom respektive län, varvid distriktens storlek böra anpassas efter de lokala betingelser som förefinnas;

att bestämmelsen i § 31 om att en ledamot jämte suppleant i vägstyrelsen förordnas av länsstyrelsen skall bortfalla; samt

att vederbörande utskott måtte utforma förslag till härför erforderliga lagtextändringar.

Stockholm den 2 februari 1934.

Gustav Johanson,
Hallagården.

Emil Bengtsson.